

- ♦ **Bánkői Dorottya: *A női test biztonsága.***
Előretolt Helyőrség Íróakadémia, Budapest, 2020.

Kíméletlen és karcos költészet a Bánkői Dorottyaé. Ez ne riassza vissza a nyájas olvasót, mert izgalmas és rendhagyó, gyakran sokkoló, de nem ritkán gyönyörű verseket fog találni ebben a könyvben, melyek lírai alanya hol a femme fatale, hol a bizonytalan, félénk nő/kamaszlány, de leginkább a világ történéseit különleges szemszögből ábrázoló és értelmező érzelmes gondolkodó. Ám legyen karnális vagy metafizikus vers, a szerző a legparányibb félelem és gátlás nélkül tárulkozik ki, és zavarba ejtően bánik el mindenki mással is. Szerencsés az, akivel csak pimaszul. Bizony, olyan dolgokról olvashatunk itt, amikről még a poéták sem merészelték beszélni.

BÁNKÖVI DOROTTYA

1994-ben született Budapesten. Az ELTE BTK magyar szakán szerzett diplomát, jelenleg mesterképzésre jár ugyanott. Az Előretolt Helyőrség Íróakadémia hallgatója. 2015 óta publikál hazai és külföldi folyóiratokban. Ez az első kötete.

Turnéállomás

*Toblachban a hegyek között
koncertcsarnok áll, előtte
olaszok, németek, szanatóriumlakók,
pár kilométerre tó, rajta sirály,
odébb hegedűs, hamvas kamaszlány –
alattuk korhadó ladik.*

*Kövér zongorakísérő áll a parton,
kacsázik, néha elnéz és kivár,
nevetését vezeti a víz,
a halak szétspriccelnek, mint szájából a nyál.*

*A csipkés nádist széthúzza a szél,
„vidámak lesznek a félreütések”,
megriad a sirály, a kidőlt fenyőfacsonk
fölé repül, és a napba hunyorít.
„Ahová viszlek, mondtam,
szépek lesznek a fények.”*

*Néhány liktető perc, a vízen
fodros tükörképe a völgynek,
kívül beáll a csend,
bent megszólal a szonáta,
és végtelenítve karcol végig
a kifeszített hegygerincen.*

Felmondás

*Ma nem szeretnék emlékezni rátok,
de túl sok itt a tárgyi bizonyíték:
az egyik polcon szólólemezek,
verseskötet a másikon,
az összes díszkötésen és dísztokon
ott van az ajánlás nekem.*

*Gyűjtöttem a szólószonátákat,
az erotikus és szépeltő verseket,
de ma azt kérdezem, mégis meddig,
meddig akarom kiolvasni belőlük:
kik vagytok, és kik nem lehettek?*

*A hangvétel hol lány, hol vádló.
A staccatóknál kevésbé látom,
rám gondolt-e, mikor húzta,
és ha mást húzott a játék előtt,
vajon mit kért rajtam számon?*

*Ma én kérdeznék.
A számon kívül látott-e mást,
mikor mindezt idehányta?
Vagy a másik Beethovennél
jó érzés volt visszalépni
a megboldogult lábnyomába?
És mikor a szerző után
rám volt muszáj gondolnia,
hogy megszólaljon a záróakkord:
mocorgott a gerendája?*

*A szállodából elhoztam egy tollat,
férfingben, a hónom alatt,
azzal írom: felmondok ma végleg!*

*A feledés közületek bárkit elvihet.
Én megyek, a kint másnak hagyom.
Nektek ennyi voltam:
jó tündér vagy búgatópor.
Ahogy tetszik, úgy emlékezzetek!*

Reggeli felvétel

*A redőnyön átszűrődő fény
a gerincére ömlik, bronzba
önti szőke szőrszálaikat.*

*(Megszólalnak a lakótelepi madarak),
apró tüzek gyúlnak szanaszét a szobában,
a cserepes növényen,
a szakadt szőnyeg rojtjain,
a felseperhetetlen nyárfavirágok között.*

*Betódul a reggel, kontúrokat húz –
szétszálazza körvonalainkat.*

Elképzelni, hogy milyen

*a női test biztonsága
az ismerős szeszélyek
szemek tükröződésében
a szám
nem kell mondanom
hajolj közelebb
ismerem a légzésed fojtottságát*

*a görcsöt mint a sajátomat
artikulálatlan félelmeket
a felismerhetetlent ahhoz képest
amit magunkból kiástunk
és áruba bocsátottunk
azért hogy valaki kimondja
legalább egyszer
ha álló farokkal is
aztán soha többet*

*csend
a megértés semmi hangja
délutánok ablakban ülve
pocsolyák zavaros felszíne
járókelők cipőtalpa
elképzelni hogy milyen
a szándéktalan érintés
aztán találkozom veled
ugyanazok a kitérők
csak más szavakkal
de a rúzsodat reggel én is használom
miután végighúztad ujjad a gerincemen
megállapítottad milyen szögben
és a simítás tempója már a lihegésnek
futnak össze a vérerek
zavarok
zakatolások
és mind egyszerre hal el*

*a fogaim jobban kopnak
mint a tieid alvás közben*

Akusztikon

*(szebb)
az elhagyott termék akusztikája
belengi kedélyem
nincsen visszaút
előadott szonátákból
a taps marad
dobhártyám felsérteni
négy fal között magánprodukció
(mutatja
hogy jók a fekvésváltások)*

*máshoz beszélek
(rá gondolok)
hogy közös jövőt
egymagam tervezek
kifestőkhöz
nem kell fantázia
hegedülni többé soha
(staccatók nyakamon)
öklendezek*

*reggel
a Bartókot bekapcsolva
hagyta valaki
szonátákból csak a taps
(dobhártyám beszakadt)
ágytámlára felfeszített
hát
elengedett
húr
a vonó felhúzva
megindított lehangoltsága
(mellemen glissandók)*

*csak legyen erőm
hogy neki
(egyedül)
mindent visszajátsszak*

Ledér

*Éjszakánként jönnek
összetépni vasalt ingeid.
Mellkasod fehér bolyhait babrálják,
ujjukra csavarnak, és nevetnek,
gúnyolódnak rajtad maradék
éjszakáidon.*

*Milyen megroggyanva érkezel
már egy ideje erre az éji randevúra.
Milyen bizonytalanul. A villanypóznák
megnyúlnak, árnyuk tenyeredbe hajlik,
megkapaszkodsz, kapkodva zihálsz.*

*Karnevál lesz, mámoros és véres,
ismét gavallérrá vedlesz: Új Kaján.
Jönnek tízen, százan, koszorúkat fonnak
kitépett bogárlábakból, és kacagva
körbetáncolnak.*

*Tálcán kínálják omlós érméjüket,
kacsintásuk, akár a nagy szemű szőlő.
Apró kezek ügyeskednek az ágyékkodra
ejtett vászonszalvéta alatt. Egy kis sót!
Lakoma következik, a bálterem ajtaja kitérve.
Surrannak kopogva üvegcipők,
tüllpántok tartanak ezer ringó mellecskét,*

*alul szagztatott selyem, amúgy semmi,
szájad sarkán nyál cseppen – nincs időd,
nem is lesz már soha lenyelni.*

*A vágy ritkás erdejű fejtetődön vörösre
festi a tisztást és lelógó fülcimpádat.
Vonulnak előtted, akiket nem ejtettél el,
szeded a lábad, de hasad megereszkedett,
már rég nem a szemedben –
hónod alatt gyűlnek a tavak.*

*Mikor megjön a hajnal,
mintha körben forogna minden,
borszínű tenger, felbukik a nap,
tekintetteddel parancsolnál, maradjanak,
de szemüveged lencséje bebarnul:
eltűnnek az asszonymadarak.*

